

Arquitecte municipal de Sitges des de fa tretze anys, en Ramon Fusté es dedica a l'arquitectura des del 1976. Malgrat aquests anys d'experiència, "l'interessant és no tenir una línia clara, però sí els conceptes, perquè d'aquesta manera vas experimentant sense tancar-te sempre en el mateix, amb una mentalitat oberta a noves tecnologies i idees sobre l'arquitectura".

Observador de la metamorfosi de la realitat, afirma que: "Només em cal mirar els meus fills per adonar-me de com canvien les coses: quan jo tenia la seva edat, la nevera funcionava amb gel; rentàvem al safareig; la ràdio anava amb bombetes; la cuina, sense gas. Encara recordo el primer televisor que va entrar a casa...". I continua: "I tot això també s'aplica a l'arquitectura: jo vaig ser dels primers a substituir el regle de càlcul per la calculadora. Llavors te'n feies creus de pensar com s'ho feien, els teus antecessors, amb un mètode tan rudimentari, i a l'hora tan eficaç". I ara la història es repeteix: "Quan jo vaig començar, la informàtica no s'hi havia introduït. Ara disposem d'uns mètodes de càlcul molt eficaços, que t'aporten molta més seguretat".

Després d'aquest ràpid repàs a l'evolució d'aquest ofici, passem a ocupar-nos de la història de Sitges: "Des de principis de segle que aquesta vila ha estat experimentant un creixement notable, conservant-se maca en tot moment. El seu paisatge va sobreviure fins i tot el boom hotelier dels anys seixanta". Tot seguit ens revela que: "una de les causes que Sitges s'hagi conservat així és el fet que fins fa poc no gaudís d'una comunicació gaire fluïda amb l'exterior. El sitgetà mai no ha necessitat sortir del poble per accedir a tot el necessari. Aquí es gaudeix d'una dinàmica cultural i d'activitats que fa quedar en un segon terme desplaçar-se".

Aquest factor contribueix que "cada cop hi hagi més gent que hi adquireix immobles i, conseqüentment, s'apuja el preu del sòl a Sitges. Cal dir també que fins ara, el municipi no disposava de terrenys propis". Aquesta realitat té explicació: "A diferència del que se solia fer en altres poblacions, en què els veïns cedien les seves propietats a l'ajuntament, els sitgetans les lliuraven a l'hospital, de manera que actualment aquest centre s'ha d'ocupar de la gestió d'una certa quantitat d'immobles, mentre que l'administració no en disposa de cap". Per sort, "gràcies als darrers plans parcials es podrà construir habitatge social, entre altres coses". Aquí és difícil guanyar terrenys "recuperant cases antigues o enderrocant-les. Això no obstant l'Ajuntament està duent a terme la rehabilitació del palau Maricel. Com que el valor d'aquest edifici no és únicament arquitectònic, necessitem la intervenció de personal qualificat que sigui capaç de classificar cadascun dels elements que conté, i treballar en equip".

Hi afegeix un altre punt: "El creixement actual s'està produint únicament a la part alta del municipi, per sobre del pas a nivell del tren, ja que actualment la part baixa està plena... Afortunadament, l'ajuntament es cuida, mitjançant regulacions, de conservar l'harmonia arquitectònica que caracteritza Sitges". El mateix passa amb el pla de conservació del casc antic: "S'ha fet el corresponent Pla

Especial de Protecció i un estudi de les façanes del Carrer Major analitzant els seus colors".

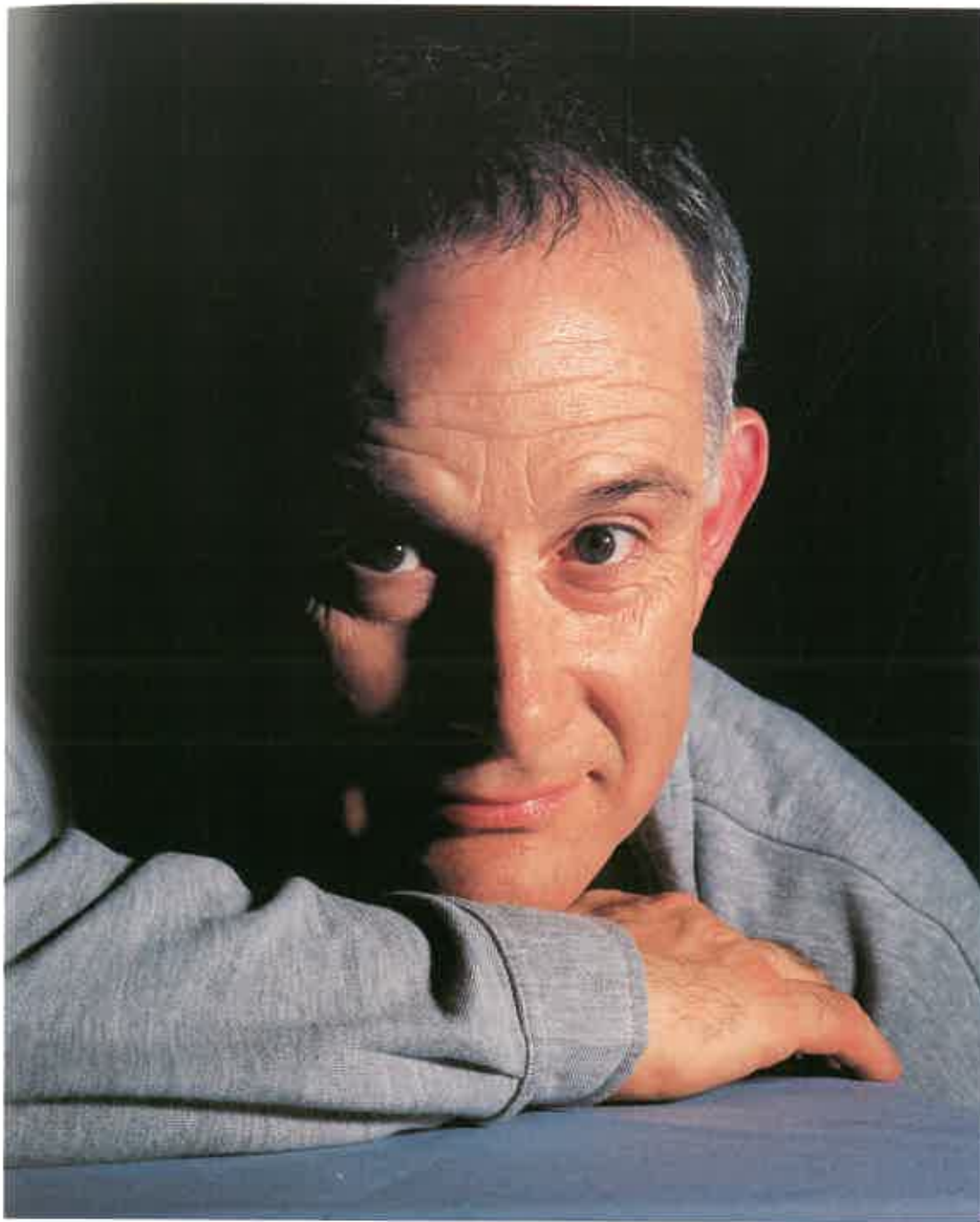
Quin paper té el nostre protagonista en tot això? "Jo m'ocupo de la part dels projectes municipals, mentre que un altre arquitecte està al càrrec de tot allò relacionat amb l'urbanisme. Amb el meu càrrec gaudeixo de bastant llibertat creativa, tot i el handicap del cost de l'obra. Jo no sóc un pintor, que només necessita una tela i una capsa de pintures per crear la seva obra. Sí que hi ha la possibilitat de fer per tu mateix la maqueta d'una obra sense haver rebut cap encàrrec però, si no arribes a construir aquell edifici, es perd una part important de l'arquitectura consistent en el continu debat amb el constructor, la qual cosa esdevé encara més evident en l'obra pública, on no intervenen els promotors. És per això que la majoria dels membres del meu col·lectiu s'estimen més dedicar-se a l'obra pública".

De tota manera, considera el sector privat "un repte. No ens hem de dedicar a l'arquitectura pública perquè sigui més fàcil. La missió del meu col·lectiu no és fer la nostra pròpia obra, sinó dissenyar edificis per a la gent. No treballes per a tu, sinó per al públic. Per a mi, el disseny implica tres factors: que l'obra estigui ben construïda, que sigui maca i que compleixi amb la seva funció. Un sofà pot ser molt estètic però, si no saps com seure-hi, el disseny se'n va en orris".

Assenyala també que entén la seva professió com una "obra social", que li permet dissenyar obres tan útils com aquestes: "El mes que ve inaugurarem una llar d'infants, en un edifici de tres plantes, conegut com el Centre Municipal de Serveis de la Dona Treballadora. Entre les feines destacables dels darrers anys, hi ha la urbanització de tot un sector constituït per dues places i la pavimentació del Carrer Major, en què es va tenir en consideració l'opinió de tot el carrer. Algunes d'aquestes obres s'orienten pensant en el turisme; és el cas del Gran Sitges, una sala de congressos que cobreix les necessitats sorgides arran del Festival de Cinema". Els plans per al futur passen per la remodelació de "la zona esportiva, que inclou dos pavellons i el camp de futbol".

Moltes coses a fer amb un ajuntament "massa petit. Els serveis que ha de proporcionar són desmesurats per la seva capacitat com a municipi de la costa. Cal pensar que Sitges té divuit mil habitants, sense comptar les riuades de turistes que arriben en temporada alta". La plaça de Catalunya i l'Hort de Can Fals són algunes de les obres d'aquest municipi en què l'arquitecte que ens acompanya ha intervingut i que l'enorgulleixen especialment.

Un arquitecte amb entranyables arrels que l'uneixen a aquesta localitat: "El meu besavi feia mosaics per a clients de Sitges". Li preguntem pels fills: ens agradaria saber si hi haurà continuïtat en la professió: "L'Ariadna, de divuit anys, pertany al món de les lletres, mentre que en Roger, de catorze, no sé per quina via es decantarà". De cop i volta, sorgeix un pensament: triïn el camí que triïn, aquests joves podran gaudir del mar, la platja i d'un rigorós artista que, amb la seva feina, els donarà un bon exemple, n'estem ben segurs.

Ramon Fusté - Sitges (Garraf)

“L’interessant és no tenir una línia clara, però sí els conceptes, perquè d’aquesta manera vas experimentant sense tancar-te sempre en el mateix, amb una mentalitat oberta a noves tecnologies i idees sobre l’arquitectura”